

POSTANOWIENIE

25 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 25 lutego 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.L.
przeciwko Z. w C.
z udziałem interwenienta ubocznego P. spółki akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J.L.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 17 czerwca 2024 r., I ACa 1286/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz adwokata A.D. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka, J.L., wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 17 czerwca 2024 r., wydanego w sprawie przeciwko Z. w C. i przy udziale interwenienta ubocznego P. spółki akcyjnej w W. o zapłatę.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi polegającą na naruszeniu przepisów prawa procesowego, w tym pominięcia wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji powódki, nieprzeprowadzenia uzupełniających opinii biegłych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób sprzeczną z jednolitą i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Powódka pod pozorem oczywistej zasadności w istocie pyta o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Przedstawiła wyłącznie własne

stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla niej rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

Podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), więc nie można z odwołaniem się do nich kreować zagadnienia prawnego opartego na założeniu, że w rzeczywistości miał miejsce stan faktyczny inny, niż ustalony przez sądy obu instancji, czyli inny, niż stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego ustalanie stanu faktycznego i dopuszczanie w sprawie nowych dowodów. Skarżąca błędnie traktuje skargę kasacyjną jako trzecią instancję odwoławczą. Znamienne, że sądy obu instancji wyczerpująco i wnikliwie odniosły się do przeprowadzonych dowodów z opinii Uniwersytetu Medycznego w B. i biegłego pediatry-neonatologa. Nie ma racji skarżąca, iż odmowa przeprowadzenia opinii uzupełniających stanowiła uchybienie Sądu Odwoławczego.

Zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c. o potrzebie zasięgnięcia opinii biegłego rozstrzyga sąd. Co istotne, przepis ten nie obliguje sądu do przeprowadzania dowodu z opinii biegłego każdorazowo, w przypadku zawnioskowania tego dowodu przez stronę lecz określa przesłanki dopuszczenia takiego dowodu. Ustawodawca celowo użył w art. 278 § 1 k.p.c. sformułowania „może”, podkreślając stosunkowo szeroki margines swobody decyzyjnej sądu rozpoznającego sprawę, który ocenia, czy w danym wypadku zachodzi potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii biegłego (zob. wyrok SN z 20 listopada 2025 r., II CSKP 1006/23).

Sąd Apelacyjny słusznie podkreślił, że Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa, wskazując dogodną dla powódki lokalizację. Jednakże powódka odmówiła udziału w badaniu. Sam fakt, że powódka nie zgadzała się z oceną przeprowadzonych dowodów z opinii biegłych nie może stanowić podstaw kasacyjnych.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uwzględnivszy charakter sprawy oraz sytuację materialną skarżącej, stosownie do art. 102 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odstąpił od obciążania powódki J.L. kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu orzeczono stosownie do § 8 pkt 6 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2026 r. poz. 87).

Adam Doliwa

(P.H.)

[a.ł]